

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 368/06-19

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte na neverejnom zasadnutí 8. novembra 2006 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. J. M., L., zastúpeného advokátkou JUDr. E. Ľ., B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv a slobôd podľa čl. 17 ods. 2, čl. 46 a čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4, čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím Špeciálneho súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica, sp. zn. BB-Pš 44/05 z 12. júna 2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. J. M. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. augusta 2006 doručená sťažnosť JUDr. J. M. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv a slobôd podľa čl. 17 ods. 2, čl. 46 a čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4, čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového

protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozhodnutím Špeciálneho súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica (ďalej len „špeciálny súd“), sp. zn. BB-Pš 44/05 z 12. júna 2006.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti okrem iného uviedol:

„1. Špeciálny súd v Pezinku uznesením zo 14. 12. 2005, sp. zn. BB-Pš 44/05 zobral sťažovateľa do väzby z dôvodov § 67 ods. 1 písm. b) a c) Tr. por. dňom 12. 12. 2005 na tom základe, že

- ako obhajca v trestnom práve bude ovplyvňovať svedkov a zadovážovať listinné dôkazy, slúžiace na jeho obhajobu a tým mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné konanie, a že

- vzhľadom na to, že je stíhaný za tri skutky, hrozí obava, že bude pokračovať v trestnej činnosti rovnakého druhu.

2. Najvyšší súd SR uznesením z 12. 1. 2006, sp. zn. 2 Toš 29/2005 sťažnosť sťažovateľa zamietol, a tak rozhodol aj o návrhu sťažovateľa na nahradenie väzby peňažnou zárukou. Rozhodol tak s konštatovaním, že u sťažovateľa nešlo o jednorázové a náhodilé vybočenie z riadneho spôsobu života, ale o opakovanú, premyslenú a plánovanú trestnú činnosť, takže sľuby o nahradení väzby peňažnou zárukou sú nedostatočné. (...)

1. Uznesením zo 7. 3. 2006, sp. zn. BB-Pš 44/05 - ktoré bolo vydané niečo po mesiaci od ostatného rozhodnutia NS SR, ktoré bolo sťažovateľovi doručené 25. 1. 2006 - špeciálny súd prepustil sťažovateľa z väzby na kauciu v sume 200.000 Sk, ktorú zaplatila jeho manželka, a ktorá dostatočne odstráni obavu, že obvinený bude vyvíjať kolúzne aktivity, alebo inak mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie, a tiež pokračovať v páchaní trestnej činnosti,

2. Sťažovateľ podal dňa 29. 5. 2006 na špeciálny súd žiadosť o zrušenie peňažnej záruky, lebo vyšetrovanie bolo skončené a dôvody kolúznej väzby odpadli; dňa 17. 3. 2006 bol sťažovateľovi uvoľnený výkon advokátskej činnosti.

Špeciálny súd uznesením z 12. 6. 2006, sp. zn. BB-Pš 44/05, nezrušil peňažnú záruku, lebo nepominuli všetky dôvody, ktoré k jej prijatiu viedli, pretože dôvody väzby podľa § 71 ods. 1, písm. c) Tr. por. naďalej trvajú, takže len peňažná záruka dostatočne odstráni odôvodnenú obavu, že sťažovateľ bude pokračovať v páchaní trestnej činnosti.“

Podľa sťažovateľa:

«1. Je celkom neprípustná prax, kedy sa štandardné civilné vzťahy riešia na úkor jedného z jeho účastníkov prostriedkami trestného práva, a to pod záštitou akéhokoľvek vznešeného cieľa (v súčasnosti boja proti korupcii). Týmto spôsobom totiž dochádza k znerovnoprávneniu osôb v ich vzájomných vzťahoch a k neúcte orgánov verejnej moci k rovnosti občanov, teda k porušeniu čl. 1 ústavy. (...)

2. Základná a dlhodobo účinná úprava väzby na území SR, ktorá je vyjadrená v § 71 ods. 1 TP, vychádza z kumulatívneho usporiadania jej dôvodov. To znamená, že k základnej podmienke, ktorú predstavuje obvinenie z trestného činu (teda dostatočne a hodnoverne odôvodnené podozrenie z jeho spáchania), musí pristúpiť aspoň jeden z ďalších konkrétnych faktorov - obava z úteku, kolúzie alebo pokračovania v trestnej činnosti - aby mohla byť osoba do väzby vzatá alebo v nej ďalej držaná.

3. ESLP v Štrasburgu vo svojej rozhodovacej činnosti (vo vzťahu k čl. 5 ods. 3 Dohovoru) opätovne zdôrazňuje, že pretrvávanie dôvodného podozrenia, že osoba, ktorá bola pozbavená slobody väzbou, spáchala trestný čin, je *conditio sine qua non* zákonnosti jej ďalšieho držania vo väzbe. Po uplynutí určitého času to však už nestačí, pričom, keď má väzba trvať naďalej, musí pristúpiť iný významný a dostatočný („relevant and sufficient“) dôvod alebo dôvody a navyše musí byť preukázané, že kompetentné orgány postupujú vo veci s osobitnou starostlivosťou („special diligence“). (...)

4. Podľa § 79 ods. 2 TP je povinnosťou všetkých orgánov činných v trestnom konaní skúmať v každom období trestného stíhania, či dôvody väzby ešte trvajú alebo či sa nezmenili. Rovnakú povinnosť tieto orgány samozrejme majú aj pri rozhodovaní o žiadosti obvineného o prepustenie na slobodu alebo o zrušení peňažnej záruky podľa § 81 ods. 5 TP. Závery, ku ktorému tieto orgány dospejú pri svojom rozhodovaní, musia byť celkom jasné, zrozumiteľné, a preto aj preskúmateľné, a to o to viac, že ide o ústavne zaručené právo na osobnú slobodu, resp. na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru. (...)

5. Prostriedok nápravy („remedy“), ktorý poskytuje č. 5 ods. 4 Dohovoru, musí v zmysle rozhodovacej činnosti byť:

a) účinný a dostatočne istý,

b) prístupný prostredníctvom nezávislého a nestranného súdu, ktorý je schopný poskytnúť sťažovateľovi procesné záruky a má tiež právomoc prepustiť ho na slobodu,
c) urýchlene k dispozícii. (...)

6. Sťažovateľ mal právo, aby voči nemu špeciálny súd podľa uvedených zásad, týkajúcich sa preskúmania zákonnosti existencie väzobného dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) TP a čl. 5 ods. 4 Dohovoru postupoval. Dôvodom väzby však nemôže byť len všeobecne poňaté nebezpečie z pokračovania bližšie neurčenej a neurčitej trestnej činnosti, podľa súdu ešte „umocnenej“ výkonom advokátskej činnosti.»

Podľa sťažovateľa „... súd vôbec nepreskúmal ani dôvodnosť samotného trestného stíhania, ako základ pre úvahu o ďalšom dôvode väzby, čím porušil čl. 6 ods. 1 Dohovoru“.

Sťažovateľ navrhuje vydať tento nález:

„1. Špeciálny súd v Pezinku uznesením z 12. 12. 2006, sp. zn. BB-Pš 44/05, pri ktorom bola nedôsledne preskúmaná zákonnosť trvania väzby sťažovateľa, porušil jeho právo podľa čl. 5 ods. 4, čl. 6 ods. 1, čl. 13 Dohovoru v spojení s čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru.

2. Toto uznesenie sa zrušuje a vec sa vracia špeciálnemu súdu.

3. Priznáva finančnú satisfakciu sťažovateľovi v sume 1 mil. Sk, ktorú mu vyplatí Špeciálny súd v Pezinku do 1 mesiaca.

4. Priznáva sťažovateľovi trovy konania 6.343 Sk, ktoré ŠS v Pezinku vyplatí do 1 mesiaca k rukám JUDr. E. L.“

Na výzvu ústavného súdu na odstránenie nedostatkov podania z 23. augusta 2006 sťažovateľ doplnil svoju sťažnosť podaním doručeným ústavnému súdu 31. augusta 2006, v ktorom zdôraznil najmä nasledovné skutočnosti:

«Konaním a rozhodnutím špeciálneho súdu z 12. 6. 2006, sp. zn. BB-Pš 44/05 boli porušené sťažovateľove práva a slobody, garantované

a) čl. 5 ods. 3, 4 Dohovoru, resp. čl. 17 ods. 2 ústavy tým, že

- výklad zákonných znakov „konkrétnych skutočností“ (vo vzťahu k dôvodom kolúzneho väzby) špeciálny súd nevyvodil z povahy konkrétnej s individualizovanej veci,

včítane osoby obvineného, jeho osobných pomerov a charakteru profesie, ktorú vykonával a vykonáva, ale tvrdené (a nedostatočne zistené) dôvody väzby videl vo vykonávaní slobodného povolania, garantovaného čl. 35 ústavy,

- že ak bolo rozhodnutie o vzatí do väzby vydané v rozpore so zákonom, táto nezákonnosť sa preniesla aj na naväzujúce rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o vrátenie kaucie, lebo právo nebyť vo väzbe z iného ako zákonného dôvodu, sa viaže aj na trvanie väzobných dôvodov, nadväzujúcich na základ skutkov, ktoré musia byť kvalifikovateľné ako trestné činy a nie obchodnoprávne úkony;

b) čl. 6 ods. 1 Dohovoru, resp. čl. 46 a 48 ústavy tým, že

- sťažovateľa súdil špeciálny súd, ktorý podľa nás nemá atribúty nezávislého a nestranného súdneho orgánu pre určitú systémovú a najmä politickú korupciu (platovú, funkčnú a kariérnu ap.),

- po vyjadrení špeciálneho prokurátora, nedal sťažovateľovi možnosť repliky naň a byť vypočutý (narušená „rovnosť zbraní“), resp. nedal mu právo podať proti uzneseniu sťažnosť na nadriadený súd,

- zmanipulovaná metóda spájania a rozpájania jednotlivých vecí u sťažovateľa nezaistila možnosť sa k jednotlivým skutkom vyjadriť a ani nevedel, čo ktorý spis obsahuje, keď vzápätí bol spojený,

- prehliadky advokátskej kancelárie boli vykonané opakovane a v rozpore so zákonom (bez prítomnosti ich vlastníka - sťažovateľa, hoci išlo o súkromné priestory a bez vedomia SAK a na vyťaženie iných skutočností, než domové prehliadky boli povolené ap.);

c) čl. 13 Dohovoru, tým, že bez opravného prostriedku voči uzneseniu o zamietnutí žiadosti sťažovateľa o vrátenie kaucie, tento nemá účinný prostriedok, ktorým sa mu zaistí plná jurisdikcia a v jej rámci náprava a odstránenie zásahov do základných práv sťažovateľa;

d) čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 Dohovoru tým, že sa neoprávnene zasiahlo do majetku sťažovateľa (kaucia zložené jeho manželkou patrila do BSM ako spoločný majetok), čo je nezlučiteľné s právom na rešpektovanie jeho majetku.»

Súčasne upravil petit svojej sťažnosti takto:

„1. Špeciálny súd v Pezinku - pracovisko v Banskej Bystrici - v konaní a rozhodnutím z 12. 6. 2006, sp. zn. BB-Pš 44/05, porušil základné práva JUDr. J. M., a to právo garantované čl. 5 ods. 3 a 4 Dohovoru (čl. 17 ods. 2 ústavy), čl. 6 ods. 1 Dohovoru, čl. 13 Dohovoru a čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 Dohovoru.

2. Uznesenie Špeciálneho súdu v Pezinku - pracovisko v B. Bystrici z 12. 6. 2006, sp. zn. BB-Pš 44/05 sa zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. JUDr. J. M. priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 1 mil. Sk, ktorú sumu mu vyplatí špeciálny súd do 1 mesiaca.

4. JUDr. J. M. priznáva náhradu trov konania v sume 10.335 Sk - 3 úkony po 2 894 = 8.682 + 1 653 DPH), ktorú sumu vyplatí špeciálny súd na účet JUDr. E. L., (...).“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd

na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť aj vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu (v danom prípade špeciálneho súdu) nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom odmietnutia sťažnosti pre zjavnú neopodstatnenosť okrem iného aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 122/02, IV. ÚS 66/02), a tiež absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej (mutatis mutandis III. ÚS 138/02).

Sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv a slobôd podľa čl. 17 ods. 2, čl. 46 a čl. 48 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4, čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu rozhodnutím špeciálneho súdu sp. zn. BB-Pš 44/05 z 12. júna 2006.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody v súlade s ustanoveniami odseku 1 písm. c) tohto článku, musí byť ihneď predvedený pred sudcu alebo inú úradnú osobu splnomocnenú zákonom na výkon súdnej právomoci a má právo byť súdený v primeranej lehote alebo prepustený počas konania. Prepustenie sa môže podmieniť zárukou, že sa dotknutá osoba ustanoví na pojednávanie.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Ústavný súd zo sťažnosti a jej príloh zistil, že uznesením vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti korupcii Stred B., sp. zn. ČVS: PPZ-71/BPK-S-2005 z 12. decembra 2005 bolo začaté trestné stíhanie sťažovateľa ako obvineného pre trestný čin prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160a ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005. Sťažovateľ bol vzatý z dôvodov podľa § 67 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku do väzby na základe uznesenia sudcu špeciálneho súdu sp. zn. BB-Pš 44/05 zo 14. decembra 2005, proti ktorému podal sťažnosť. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 2 Toš 29/2005 z 12. januára 2006 o sťažnosti sťažovateľa rozhodol tak, že ju zamietol. Uznesením sudcu pre prípravné konanie špeciálneho súdu sp. zn. BB-Pš 44/05 zo 7. marca 2006 bol sťažovateľ prepustený z väzby a prijala sa peňažná záruka v sume 200 000 Sk. O žiadosti sťažovateľa o zrušenie peňažnej záruky z 29. mája 2005 rozhodol uznesením sudcu pre prípravné konanie špeciálneho súdu sp. zn. BB-Pš 44/05 z 12. júna 2006 tak, že peňažnú záruku nezrušil, lebo nepominuli všetky dôvody, ktoré k jej prijatiu viedli, pretože dôvody

väzby u s'azovateľa ako obvineného naďalej trvajú podľa § 71 ods. 1 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok (v znení zákona č. 650/2005 Z. z.; ďalej len „Trestný poriadok“).

Ústavný súd na Úrade špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „úrad špeciálnej prokuratúry“) 12. septembra 2006 zistil, že trestná vec proti s'azovateľovi ako obvinenému pre trestný čin prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160a ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 je v štádiu súdneho konania po podaní obžaloby, ktorá bola podaná 14. augusta 2006.

Ústavný súd zo spisu vedeného špeciálnym súdom pod sp. zn. BB-Pš 44/05 tiež zistil, že špeciálny súd zaslal žiadosť s'azovateľa o vrátenie peňažnej záruky na vyjadrenie úradu špeciálnej prokuratúry. Dňa 5. júna 2006 bolo špeciálnemu súdu doručené ich stanovisko, ktoré bolo zaslané na vyjadrenie s'azovateľovi, ako aj jeho obhajcovi a ku ktorému sa s'azovateľ vyjadril svojím podaním doručeným špeciálnemu súdu 7. júna 2006.

Ústavný súd súčasne zo spisu vedeného špeciálnym súdom pod sp. zn. BB-Pš 44/05 zistil, že s'azovateľom napadnuté rozhodnutie špeciálneho súdu z 12. júna 2006 sp. zn. BB-Pš 44/05 nadobudlo právoplatnosť 12. júna 2006, pričom toto rozhodnutie mu bolo doručené 16. júna 2006 a jeho obhajcovi 14. júna 2006.

1. Pri predbežnom prerokovaní časti s'aznosti ústavný súd konštatuje, že s'azovateľ namieta porušenie ním označených základných práv a slobôd napadnutým rozhodnutím špeciálneho súdu najmä preto, že nepokladal uznesenia špeciálneho súdu sp. zn. BB-Pš 44/05 zo 14. decembra 2005 o vzatí do väzby za zákonné, na základe čoho podľa s'azovateľa *„táto nezákonnosť sa preniesla aj na naväzujúce rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o vrátenie kaucie...“*.

Ústavný súd zo spisu ďalej zistil, že s'azovateľ zákonnosť rozhodnutia špeciálneho súdu sp. zn. BB-Pš 44/05 zo 14. decembra 2005 o vzatí do väzby namietal aj v s'aznosti

proti tomuto rozhodnutiu, o ktorej rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Toš 29/2005 z 12. januára 2006, z ktorého medzi iným vyplýva, že „Zo spisového materiálu, ktorý sa k osobám oboch obvinených viaže je zrejماً povaha, spoločenská nebezpečnosť i rozsah protispoločenského konania. Vykonané dôkazy, vo vzťahu k obvinenému JUDr. M. navyiac prezentujú dôvodnosť záveru, že z jeho strany nešlo ani o jednorázové, ani o náhodilé vybočenie z riadneho spôsobu života, ale opakovanú, premyslenú a plánovanú trestnú činnosť. Trestné stíhanie je v samotnom počiatku, zhromažďovanie dôkazov v prospech i proti obvineným si žiada čas i vykonanie úkonov, subjektívne pocity obvinených o nepreukázaní viny sú irelevantné pretože dosiaľ produkované dôkazy svedčia o dôvodnom podozrení, že skutky, pre ktoré sú stíhaní spáchali. (...) Pokiaľ obvinený JUDr. J. M. ponúkol v sťažnostných dôvodoch (...) bližšie nekonkretizovanú peňažnú záruku na náhradu svojej väzby, tento návrh Najvyšší súd Slovenskej republiky (...) neakceptoval, pretože nezistil nielen formálne, ale predovšetkým materiálne podmienky pre naznačený postup“.

Ústavný súd konštatuje, že uznesením špeciálneho súdu sp. zn. BB-Pš 44/05 z 12. júna 2006 bolo rozhodnuté o žiadosti sťažovateľa o zrušenie peňažnej záruky, a nie o osobnej slobode alebo majetku sťažovateľa, ktorej špeciálny súd nevyhovel.

Vzhľadom na uvedené sťažnosť sťažovateľa v časti, v ktorej namieta porušenie svojich základných práv a slobôd podľa čl. 17 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu rozhodnutím špeciálneho súdu sp. zn. BB-Pš 44/05 z 12. júna 2006, ústavný súd odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, pretože medzi napadnutým rozhodnutím špeciálneho súdu sp. zn. BB-Pš 44/05 z 12. júna 2006 a namietaným porušením základných práv a slobôd sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu nie je žiadna príčinná súvislosť.

Ústavný súd zároveň poukazuje, že podľa § 81 ods. 5 Trestného poriadku peňažnú záruku zruší na návrh prokurátora alebo obvineného, alebo osoby, ktorá ju zložila, alebo aj bez návrhu súd a v prípravnom konaní sudca pre prípravné konanie, ktorý o jej prijatí rozhodol, ak pominuli alebo sa zmenili dôvody, ktoré k jej prijatiu viedli. (...), na základe

čoho vzhľadom na súčasné štádium konania v trestnej veci, keď prípravné konanie skončilo a trestná veci sťažovateľa sa nachádza v štádiu konania pred súdom po podaní obžaloby, keď súd z úradnej povinnosti skúma, či nie sú splnené podmienky na zrušenie peňažnej záruky podľa § 81 ods. 5 Trestného poriadku, by bolo možné sťažnosť v tejto časti aj z dôvodu nedostatku právomoci vzhľadom na subsidiaritu právomoci ústavného súdu v zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy.

2. Podľa tvrdenia sťažovateľa rozhodnutím špeciálneho súdu sp. zn. BB-Pš 44/05 z 12. júna 2006 došlo i k porušeniu jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu k porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru by došlo vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, predovšetkým ak by všeobecný súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (II. ÚS 8/01) alebo v prípade opravných konaní by všeobecný súd odmietol opravný prostriedok alebo zastavil o ňom konanie bez toho, aby ho meritórne preskúmal a rozhodol o ňom v spojitosti s napadnutým súdnym rozhodnutím.

Sťažovateľ podal špeciálnemu súdu 26. mája 2006 žiadosť o zrušenie peňažnej záruky v sume 200 000 Sk, ktorú sudca pre prípravné konanie prijal ako nahradenie jeho väzby, a o ktorej špeciálny súd rozhodol, aj keď nie podľa subjektívnych názorov sťažovateľa. Sťažovateľova nespokojnosť s obsahom rozhodnutia špeciálneho súdu nie je dôkazom jeho neústavnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor špeciálneho súdu svojím vlastným.

Ústavný súd stabilne judikoval, že do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne (napr. I. ÚS 24/00, III. ÚS 53/02). K tomu treba dodať, že aj taký zásah podlieha princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu, a preto je podmienený tým, že zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne konanie všeobecného súdu nie je napravitel'né účinným procesným prostriedkom alebo postupom nadriadeného alebo inštančne vyššieho stupňa

všeobecného súdu.

Podľa názoru ústavného súdu rozhodnutie špeciálneho súdu sp. zn. BB-Pš 44/05 z 12. júna 2006 obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov na jeho výrok a ústavný súd nezistil porušenie ústavnoprocených princípov konania pred týmto súdom podľa čl. 46 až 50 ústavy, tiež nezistil, že by záver špeciálneho súdu bol svojvoľný alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobený v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou. Ústavný súd v takom prípade nemá žiaden dôvod a ani oprávnenie na prehodnocovanie jeho záverov.

Osobitne sa ústavný súd zameril na preskúmanie námietky sťažovateľa ohľadom porušenia princípu rovnosti zbraní v súvislosti s namietaným porušením práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, keď sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že špeciálny súd *«po vyjadrení špeciálneho prokurátora, nedal sťažovateľovi možnosť repliky naň a byť vypočutý (narušená „rovnosť zbraní“)...»*.

Podľa § 69 ods. 1 Trestného poriadku má obvinený, obhajca, poškodený (...) právo nazerať do spisov...

Právo na spravodlivé prejednanie veci podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorého súčasťou sú aj princíp „rovnosti zbraní“ a „princíp kontradiktórneho prejednanie vecí“, sa vzťahuje na každé konanie, v ktorom sa rozhoduje o občianskom práve alebo záväzku, prípadne o oprávnenosti trestného obvinenia.

V prípade sťažovateľa sa rozhodovalo o jeho žiadosti o zrušenie peňažnej záruky, teda išlo síce o trestné konanie, v ktorom je aplikovateľný dohovor, ale nešlo o rozhodovanie o oprávnenosti trestného obvinenia sťažovateľa, čo znamená, že aj v prípade námietky sťažovateľa ohľadom porušenia rovnosti zbraní napadnutým rozhodnutím niet príčinnej súvislosti medzi týmto rozhodnutím špeciálneho súdu a namietaným porušením princípu rovnosti zbraní podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

3. Sťažovateľ namieta porušenie svojho práva podľa čl. 13 dohovoru rozhodnutím špeciálneho súdu sp. zn. BB-Pš 44/05 z 12. júna 2006 tým, že nemá opravný prostriedok voči „uzneseniu o zamietnutí žiadosti sťažovateľa o vrátenie kaucie“.

Ústavný súd poznamenáva, že podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva sa čl. 13 dohovoru vzťahuje iba na prípady, v ktorých sa jednotlivcovi podarí preukázať pravdepodobnosť tvrdenia, že sa stal obeťou porušenia práv garantovaných dohovorom (Boyle a Rice proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok z 27. apríla 1988, séria A, č. 131, ods. 52). V okolnostiach prípadu však ústavný súd k takémuto záveru nedospel.

Vo vzťahu k uvedenému (namietanému) porušeniu práva ústavný súd pripomína, že ak orgán štátu aplikuje platný právny predpis, jeho účinky (dôsledky) použitia nemožno považovať za porušenie základného práva alebo slobody (m. m. II. ÚS 81/00, II. ÚS 63/03).

Právo na účinný právny prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru nemôže všeobecný súd porušiť vtedy, ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi postupy v trestnom konaní.

Preto napadnuté konanie špeciálneho súdu nesignalizuje žiadnu možnosť priamej príčinnej súvislosti s porušením práva sťažovateľa mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom podľa čl. 13 dohovoru.

Vzhľadom na tieto skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj vo vzťahu k tejto časti sťažnosti tak, že ju odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

4. Sťažovateľ ďalej namieta aj porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 a čl. 48 ústavy.

Ak ústavný súd primerane aplikujúc § 31a zákona o ústavnom súde, ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku a Trestného poriadku poučí sťažovateľa o jeho procesných

právach a povinnostiach v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy s cieľom poskytnúť mu plnú možnosť na uplatnenie ústavnej ochrany jeho základných práv a slobôd a poučí ho o tom, ako treba opravu alebo doplnenie sťažnosti urobiť, je procesnou povinnosťou sťažovateľa výzvy ústavného súdu a pokyny na opravu alebo doplnenie sťažnosti v nej obsiahnuté rešpektovať. V prípade nerešpektovania uvedenej povinnosti sťažovateľom ústavný súd sťažnosť pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietne pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ napriek výzve ústavného súdu z 23. augusta 2006 nedoplnil sťažnosť tak, aby obsahovala v tejto časti predpísané náležitosti podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde, napriek tomu, že bol kvalifikovane zastúpený advokátkou.

Sťažovateľ v sťažnosti síce uviedol, v čom vidí porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 a čl. 48 ústavy (s ktorými namietal aj porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), ale tieto základné práva bližšie nekonkretizoval a neuviedol ich ani v petite sťažnosti, pričom ústavný súd je pri rozhodovaní o sťažnostiach v zmysle § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde petitom viazaný (obdobne napr. IV. US 101/04).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. novembra 2006